

[LIII Gyldenkilde]

gøre opmærksom på, at jeg i hvert fald har fået min tålmodighed sat på noget af en prøve de sidste to dage og halve nætter. Jeg håber, og jeg anbefaler, og jeg gør alt, hvad jeg overhovedet kan for at sige: Lad os nu få det her på plads.

Det er efter al sandsynlighed sådan, at SF vil være uenig i resultatet, men det er der ikke noget at gøre ved; det har man vidst hele tiden. Men lad os nu få det på plads. Det er ikke rimeligt at spille fandango med hinanden, sådan som man gør i øjeblikket.

Jeg vil derfor opfordre de parter, der forhandler dette her, om nu at være lidt large, så julefreden kan sænke sig ikke alene over Christiansborg, men i høj grad over de 18.000 langtidsledige, som står for at falde ud af dagpenge-systemet og gå over på bistandshjælpen den 1. januar 1989, hvis der ikke kommer et resultat, inden vi tager hjem.

Når det er sagt, skal jeg henvise til, hvad jeg nåede at sige ved andenbehandlingen forleden dag, inden behandlingen blev afbrudt. Det er nok ret vigtigt, for hvis nogen vil skrive historie på disse betækningsbidrag, og hvad der ellers ligger, kan det være nødvendigt at henvise både til første og anden behandling, for at nogen overhovedet skal kunne finde ud af, hvad det er, der er foregået.

Jeg kan græde meget tørre tårer over de ændringsforslag, som ministeren har trukket tilbage. Jeg kan jo nærmest juble over det, for stort set er det de ting, som SF ville have ud af forslaget. Det, jeg så kan sende en stille bøn om, er, at det ikke skal lykkes at få dem ind igen, for som det er nu, er det et betydelig bedre forslag, end hvis de ændringer kom ind igen, og så vil SF endda være i stand til at støtte det.

Det tvivler jeg på at vi kan, hvis vi når til en løsning, for det er jo ikke alene Bonnerup Nielsen-udvalget, som ikke har kunnet finde afgrænsninger her, det er en årelang strid om, hvor mange vi taler om, når vi taler om folk, som er på deltidsarbejde, men er fuldtidsforsikrede og får supplerende understøttelse, fordi de ikke kan få fuldtidsarbejde. En årelang strid har vi haft om, hvor mange det her handler om.

Der er vild uenighed om det både i arbejdsministerens regi, i oppositionens regi, i Landsarbejdsnævnets regi, i arbejdsgiverkredse og ikke mindst i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Det ses på ændringsforslagene, at der absolut ikke er enighed om, hvor mange der her er

tale om. Det ses på ændringsforslagene, hvor vanskeligt det er at finde afgrænsninger her.

Kristeligt Folkeparti har stillet et ændringsforslag, som vi skal undlade at stemme til. Det gør jeg opmærksom på allerede nu, fordi det er vigtigt at få sagt, at der er forskellige ting, der skal ses på i denne forbindelse. Men det ændringsforslag omhandler også, at man ikke kan afgrænse, hvor mange der er tale om i dette forslag, selv om det rent faktisk er arbejdsgiverens betaling af første ledighedsdag, ændringsforslaget handler om.

Når det overhovedet kan komme på tale i denne forbindelse, så er det, fordi vi ikke ved, om fiskeindustriens ansatte på filetfabrikkerne er med under den afgrænsning, man forsøger at få lavet, eller de ikke er med. Og er vi først derhenne, så er vi dér, hvor vi skal begynde at snakke om bygningshåndværkere, som bliver hjemsendt i perioder, folk, der er ansat som pædagogmedhjælpere, sygehjælpere, bibliotekarer på halv tid, hvor de gerne ville have heltid, osv. osv.

Ja, faktisk lever hele undervisningssektoren jo højt på, at man ikke kan få skemaerne til at gå helt op. Derfor har man meget deltid, og folk stykker så en stilling sammen, hvis de overhovedet er i stand til det. Dér, hvor de ikke er i stand til det, har de i dag muligheden for at gå på supplerende understøttelse i en periode, indtil de kan finde enten et fuldtidsjob eller i hvert fald nogle flere timer igen.

Det er så vanskeligt at få afgrænset dette, at man burde have afholdt sig fra det. Det sagde jeg allerede under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 57. Jeg siger det igen. Jeg ved nok, at det måske ikke nytter noget, fordi det desværre er sådan, at argumentet jo ikke altid spiller en rolle, når først man har sat sig fast i nogle forhandlinger, der nu er ved at handle om, hvem der skal vinde slaget.

Jeg skal sige om de ændringsforslag, som Fremskridtspartiet har stillet, at dem stemmer vi imod. De handler stort set om at lette på det, der indføres som noget nyt i dette lovforslag, nemlig at arbejdsgiverne skal betale første ledighedsdag. Vi ønsker ikke at lette det med andet end det, jeg har givet udtryk for i forbindelse med Kristeligt Folkepartis forslag, hvor vi har erklæret os villige til at kigge på det, når der er gået et stykke tid, for at se, hvordan det går. Vi synes, det er et rigtigt princip at indføre, at